

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1968-1969.

3 JULI 1969.

Ontwerp van wet op het kamperen.

MEMORIE VAN TOELICHTING

MIJNE HEREN,

Bij de wet van 23 maart 1954, werd de Koning ertoe gemachtigd de beoefening van het kamperen te regelen ten einde op dat gebied de openbare hygiëne, veiligheid, rust en zedelijkheid te verzekeren.

Op basis van die wet heeft de Koning bij besluiten van 23 december 1954 en 19 mei 1958 het kamperen geregeld.

**

1. Het ernstigste verwijt dat men aan de wet van 23 maart 1954 kan maken, is dat zij niet bepaalt wat « Kamperen » is.

Volgens Littré (Dictionnaire de la langue française, abrégé par Beaujean) is kamperen een « vorm van toerisme waarbij men onder de tent kampeert ». Het gebruik van een caravan of van minder onzekere verblijven dan de tent breidt zich uit volgens een steeds stijgend ritme en daar de ingerichte kampeerterreinen hoe langer hoe meer bungalows bevatten voor de reizende toeristen die niet met kampeermaterieel uitgerust zijn, past het elke dubbelzinnigheid omtrent het begrip « Kamperen » voortaan uit de weg te ruimen, te meer daar, vermits de wetgeving op het kamperen een politiewet is, elke verruimde interpretatie dient te worden geweerd.

Sedert 23 maart 1954 heeft niet alleen het gebruik van andere verblijven dan de tent uitbreiding genomen, maar worden die verblijven ook nog op een nieuwe wijze gebruikt. Naast het reizend kamperen bestaat thans inderdaad ook het residentieel kamperen.

Men kan zich echter afvragen of de wet van 23 maart 1954 het de Koning mogelijk maakt zulk een

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1968-1969.

3 JUILLET 1969.

Projet de loi sur le camping.

EXPOSE DES MOTIFS

MESSIEURS,

Par la loi du 23 mars 1954, le Roi a été autorisé à réglementer la pratique du camping dans le but d'assurer, en cette matière, l'hygiène, la sécurité, la tranquillité et la moralité publiques.

Sur base de cette loi, le Roi a, par ses arrêtés des 23 décembre 1954 et 19 mai 1958, réglementé le camping.

**

1. Le reproche le plus sérieux que l'on peut adresser à la loi du 23 mars 1954, c'est de ne pas avoir défini le « camping ».

D'après Littré (Dictionnaire de la langue française, abrégé, par Beaujean), le camping est un « mode de tourisme où l'on campe sous la tente ». L'utilisation d'une caravane ou d'abris moins précaires que la tente se répandant à un rythme sans cesse croissant et les terrains de camping aménagés comprenant de plus en plus des bungalows pour les touristes de passage non équipés de matériel de camping, il convient que toute ambiguïté sur la portée du mot « camping » soit dorénavant écartée et ce d'autant plus que, la législation sur le camping étant une loi de police, toute interprétation extensive est à rejeter.

Depuis le 23 mars 1954, non seulement l'utilisation d'abris autres que la tente a pris de l'extension, mais encore un mode nouveau d'utilisation de ces abris a vu le jour. En effet, au camping itinérant est venu s'ajouter le camping résidentiel.

Or, l'on peut s'interroger sur le point de savoir si la loi du 23 mars 1954 permet au Roi de réglementer

vorm van kamperen te regelen. Die onzekerheid dient dan ook te worden opgeheven.

2. De wet van 23 maart 1954 verleent geen enkele bevoegdheid aan de gezondheidsinspecteurs om de overtredingen op te sporen en vast te stellen. Zo men echter de belangrijkheid van de hygiëne bij het kamperen nagaat, dient daar inderdaad een leemte aangevuld. Dit zal trouwens de gelegenheid zijn om de bevoegdheid in andere opzichten van de gezondheidsinspecteurs in de wet nader te bepalen.

Dit zijn, in het kort, sommige van de redenen waarom dit ontwerp van wet werd opgemaakt, nadat de commissie « Infrastructuur voor het Toerisme », ingesteld bij de Hoge Raad voor Sociaal Toerisme, werd geraadpleegd.

Onderzoek van de artikelen.

Artikel 1.

Het doel van het ontwerp is niet een statuut van het kamperen in te voeren, dit wil zeggen dat het niet bedoeld is om een benaming te beschermen en deze bijvoorbeeld uitsluitend te bestemmen voor personen die houden van het leven in open lucht en gevoelig zijn voor het natuurschoon en tijdelijk gebruik maken van een mobiel toeristisch verblijf als ontspanning.

Het is bedoeld om het gebruik als herbergingsmiddel van sommige al dan niet mobiele verblijven te regelen, hetzij dat voor de oprichting ervan geen bouwvergunning vereist is zoals vastgesteld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (in casu de verblijven bedoeld in § 1, 1°, van artikel 1), hetzij dat, vermits de oprichting van die verblijven aan die wet onderworpen is (in casu de verblijven bedoeld in § 1, 2°, van artikel 1), de groepering van die verblijven op een zelfde terrein problemen op het gebied van de openbare veiligheid, rust en zedelijkheid stelt die bij voormelde wet evenmin als bij de wet van 19 februari 1963 houdende statuut van hotelinrichtingen kunnen opgelost worden.

Daarom ook geeft het ontwerp een bepaling van het kamperen die niet noodzakelijk overeenstemt met de betekenis van dit woord zoals zij door de kampeerverenigingen aangenomen is.

In artikel 1 wordt trouwens verduidelijkt dat « voor de toepassing van deze wet » het kamperen moet worden opgevat in de zin die erin bepaald wordt.

Opdat het gebruik als herbergingsmiddel van een chalet, bungalow, huisje, paviljoen of ander verblijf, dat niet ontworpen is om als vaste woning te dienen, als kamperen zou worden beschouwd, moet dat verblijf deel uitmaken van een groep van ten minste twee van die verblijven opgericht op een zelfde terrein, ongeacht of dat terrein geheel of gedeeltelijk voor die soort woningen gebruikt wordt, terwijl de Koning, zo hij het nuttig acht, natuurlijk vrij is bij de toekenning van vergunningen als bedoeld in artikel 2 te voorzien in de verplichting om een duidelijke

un tel camping. Aussi, importe-t-il qu'il soit mis fin à cette incertitude.

2. La loi du 23 mars 1954 ne confère aucun pouvoir aux inspecteurs d'hygiène en vue de rechercher et constater les infractions. Or, quand on réfléchit à l'importance primordiale de l'hygiène en matière de camping, il y a là une lacune à combler. Ce sera d'ailleurs l'occasion de préciser dans la loi les compétences à d'autres égards des inspecteurs d'hygiène.

Telles sont, brièvement énoncées, certaines des raisons pour lesquelles le présent projet de loi a été élaboré après que la commission « Infrastructure du Tourisme », instituée au sein du Conseil supérieur du Tourisme social, eut été consultée.

Examen des articles.

Article premier.

Le but du projet n'est pas d'instituer un statut du camping, c'est-à-dire qu'il n'entend pas assurer la protection d'une appellation et réserver celle-ci, par exemple, aux personnes éprises de la vie en plein air et du respect de la nature et qui utilisent temporairement et à des fins de délasserment un abri touristique mobile.

Son objectif est de réglementer l'utilisation comme moyen de logement de certains abris mobiles ou non, soit que l'édification de ceux-ci ne soit pas soumise au permis de bâtir prévu par l'article 44 de la loi du 29 mars 1962, organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme (ce sont les abris visés au § 1er, 1°, de l'art. 1er), soit que l'édification de ces abris étant soumise à ladite loi (ce sont les abris visés au § 1er, 2°, de l'art. 1er), le groupement de ces abris sur un même terrain pose des problèmes de sécurité, de tranquillité, de moralité publiques que la loi précitée, pas plus que la loi du 19 février 1963 portant statut d'établissements hôteliers, ne permettent de résoudre.

C'est pourquoi le projet donne du camping une définition qui ne correspond pas nécessairement à l'acception de ce mot telle qu'elle est admise par les associations de camping.

L'article premier prend d'ailleurs soin de préciser que c'est « pour l'application de la présente loi » que le camping doit être entendu dans le sens qu'il fixe.

Pour que l'utilisation comme moyen d'hébergement d'un chalet, d'un bungalow, d'une maisonnette, d'un pavillon ou d'un autre abri qui n'est pas conçu pour servir d'habitation permanente soit considérée comme étant un acte de camping, il faut que cet abri fasse partie d'un ensemble d'au moins deux de ces abris édifié sur un même terrain, peu importe que ce terrain soit affecté totalement ou partiellement à ce genre d'habitations, le Roi, s'il l'estime utile, étant évidemment libre de prévoir que, lors de l'octroi des permis visés à l'article 2, une séparation bien nette devra être

scheiding op het terrein tot stand te brengen tussen de verblijven waarvan sprake in artikel 1, § 1, 1°, en die bedoeld in artikel 1, § 1, 2°.

Indien er gepreciseerd werd dat de groep verblijven bedoeld in 2° geen hotelinrichting mocht vormen in de zin van de wet van 19 februari 1963, is zulks omdat het natuurlijk uitgesloten was dit wetsontwerp toepasselijk te maken op hotelinrichtingen (bvb. de motels) met bijgebouwen of paviljoenen bestemd voor het logeren van de gasten en op een zelfde terrein gelegen.

Artikel 2.

Dit artikel voorziet in § 1 de noodzakelijkheid van een voorafgaande uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en schepenen opdat een terrein zou kunnen gebruikt worden voor de beoefening van het kamperen door meer dan 10 personen tegelijk of ingenomen worden door meer dan drie kampeerverblijven tegelijk.

Deze vergunning is noodzakelijk zelfs indien de persoon die het genot van het terrein heeft, van dit gebruik geen enkel rechtstreeks en onrechtstreeks voordeel haalt. Zij is noodzakelijk zelfs indien de betrokken persoon louter duldt, zonder eigenlijk toelating te verlenen, dat het terrein aldus gebruikt wordt.

Zij is noodzakelijk zelfs indien het terrein toevallig voor het kamperen gebruikt wordt, d.w.z. zo er slechts enkele dagen, al was het maar één enkele dag per jaar, op gekampeerd wordt.

Men moet inderdaad alle bedrog weren en het toezicht gemakkelijk maken, want het betreft hier een probleem niet alleen van openbare hygiëne en veiligheid, maar ook van vrijwaring van het natuurschoon.

§ 2 brengt evenwel een ernstige versoepeling van de hiervoren uiteengezette regel ten voordele van de jeugdgroeperingen (scouts, gidsen, scholen, enz.). Het paste inderdaad niet de landbouwers, die een weide ter beschikking van die jeugdgroeperingen stellen voor het opstellen van tijdelijke kampen, te ontmoedigen.

Artikelen 3 en 4.

Dit ontwerp geeft slechts de hoofdtekken weer van het reglement waaraan het kamperen zal onderworpen worden. Aldus kon het niet zelf de voorwaarden vaststellen voor de uitreiking van de vergunningen bedoeld in artikel 2. Het laat die zorg dan ook over aan de Koning (art. 3, 1ste lid).

Die voorwaarden zullen vastgelegd worden in algemene verordeningen, waarbij inzonderheid voorschriften zullen kunnen uitgevaardigd worden met betrekking tot de esthetica, de plantsoenen, het gemak en de veiligheid van het verkeer en het parkeren van de voertuigen op de kampeerterrainen, de brandbestrijding, enz...

De procedure die door de Koning zal worden bepaald, moet de rechten van de verdediging waar-

observée sur le terrain entre les abris visés à l'article 1er, § 1er, 1° et ceux visés à l'article 1er, § 1er, 2°.

S'il a été précisé que l'ensemble d'abris visé au 2° ne devait pas constituer un établissement hôtelier au sens de la loi du 19 février 1963, c'est parce qu'il était naturellement exclu de faire régir par le présent projet de loi des établissements hôteliers (p. ex. les motels) comprenant des annexes ou des pavillons destinés au logement des hôtes et situés sur un même terrain.

Article 2.

Cet article prévoit en son § 1er la nécessité d'un permis préalable et écrit du Collège des bourgmestre et échevins pour qu'un terrain puisse être affecté à la pratique du camping par plus de dix personnes en même temps ou occupé par plus de trois abris de camping à la fois.

Ce permis est nécessaire même si la personne qui a la jouissance du terrain ne retire de cette affectation aucun avantage direct ou indirect. Il est nécessaire, même si la personne visée ne fait que tolérer, sans donner vraiment d'autorisation, que le terrain soit ainsi affecté.

Il est nécessaire même si l'affectation au camping est occasionnelle, c'est-à-dire si elle n'a lieu que quelques jours, voire même un seul jour par an.

Il importe, en effet, de déjouer les fraudes et de rendre le contrôle facile car il s'agit ici d'un problème non seulement d'hygiène et de sécurité publiques mais aussi de sauvegarde de nos beautés naturelles.

Le § 2 apporte toutefois un sérieux tempérament à la règle énoncée ci-devant en faveur des groupements de jeunesse (scouts, guides, écoles, etc.). Il ne convenait pas, en effet, de décourager les agriculteurs qui mettent à la disposition de ces mouvements de jeunes une prairie pour l'organisation de camps temporaires.

Articles 3 et 4.

Le présent projet ne trace que les grandes lignes directrices suivant lesquelles le camping sera réglementé. Il ne pouvait par conséquent fixer lui-même les conditions auxquelles la délivrance des permis visés à l'article 2 serait subordonnée. Il laisse dès lors ce soin au Roi (art. 3, al. 1er).

Ces conditions feront l'objet de règlements généraux qui pourront ainsi édicter notamment des prescriptions en rapport avec l'esthétique, les plantations, la facilité et la sécurité de la circulation et du stationnement des véhicules dans les terrains de camping, la protection contre le feu, etc...

La procédure qui sera déterminée par le Roi, devra assurer les droits de la défense notamment par l'obli-

borgen, inzonderheid door de verplichting om de redenen op te geven voor de beslissingen tot weigering, schorsing of intrekking en door in dergelijke gevallen te voorzien in een beroep bij de Bestendige Deputatie (art. 4, § 2). Het is overigens duidelijk dat de betrokkenen steeds een beroep tot vernietiging bij de Raad van State kunnen aantekenen tegen de beslissingen van de overheid die ermede belast is om in laatste instantie uitspraak te doen.

Het ontwerp stelt eveneens vast, dat de vergunningen slechts mogen worden uitgereikt op eensluidend advies van de gezondheidsinspecteurs en van het Bestuur van de Stedebouw (art. 4, § 3, 1ste lid). Elk van die gedelegeerde ambtenaren zal zich bezighouden met de kwesties die tot zijn eigen bevoegdheid behoren. Aldus zal de ambtenaar van het Bestuur van de Stedebouw en de Ruimtelijke Ordening de hem voorgelegde aanvragen onderzoeken ten opzichte van de criteria inzake ruimtelijke ordening ontworpen zowel uit economisch, sociaal en esthetisch oogpunt als met het doel 's lands natuurschoon gaaf te houden.

Het College van Burgemeester en schepenen blijft natuurlijk vrij, in de mate waarin de door de Koning vastgestelde voorwaarden mogelijkheden tot beoordeling zullen bieden, om de vergunning niet toe te kennen indien het oordeelt dat er geldige redenen voor zulke weigering bestaan.

Het ontwerp heeft voorgeschreven dat het College van Burgemeester en schepenen de vergunning moet schorsen of intrekken wanneer, volgens het advies van de gezondheidsambtenaren of van de ambtenaren van Stedebouw en ruimtelijke ordening de tot hun bevoegdheid behorende voorwaarden niet meer in acht genomen worden.

Die bepaling werd ingevoerd omdat men onder het huidige stelsel wel heeft moeten vaststellen dat burgemeesters de vergunningen niet introkken ondanks het uitdrukkelijk verzoek van de gezondheidsinspecteurs die oordeelden dat de gezondheidsnormen niet meer vervuld waren.

Om de naleving van de beslissing van de gezondheidsinspecteur nog beter te waarborgen, werd door artikel 12 in de mogelijkheid voorzien voor deze laatste om zelf de nodige maatregelen te nemen om onmiddellijk een einde te maken aan elke toestand die de openbare gezondheid in gevaar brengt.

Naar analogie met de procedure die gevolgd wordt inzake stedebouw (art. 48 van de wet van 29 maart 1962) wordt bij artikel 1, § 4, bepaald, dat de beslissing ligt bij de Minister voor toerisme of zijn gedelegeerde wanneer de vergunning door een bestuurlijke overheid aangevraagd wordt.

Artikel 5.

Dit artikel verleent aan de Koning het vermogen voorschriften te bepalen betreffende de indeling in categorieën van de kampeerterreinen als voorzien in artikel 2. Deze indeling zal zich uiten in het toekennen van een schild.

Artikel 5, 3°, verleent eveneens aan de Koning de macht de exploitanten van kampeerterreinen de ver-

gation de motiver les décisions de refus, de suspension ou de retrait et par l'ouverture, en de tels cas, d'un recours auprès de la Députation permanente (art. 4, § 2). Il est clair, au demeurant, que le recours en annulation auprès du Conseil d'Etat demeurera ouvert aux intéressés contre les décisions de l'autorité chargée de statuer en dernier lieu.

Le projet prévoit également que les permis ne pourront être délivrés que sur avis conforme des Inspecteurs d'Hygiène et de l'Administration de l'Urbanisme (art. 4, § 3. al. 1er). Chacun de ces fonctionnaires délégués s'occupera des questions qui relèvent de sa compétence. Ainsi le fonctionnaire de l'Administration de l'urbanisme et de l'aménagement du territoire examinera les demandes qui lui seront soumises, du point de vue des critères en matière d'aménagement du territoire, envisagés tant au point de vue économique, social et esthétique que dans le but de conserver intactes les beautés naturelles du pays.

Le Collège des Bourgmestre et Echevins reste naturellement libre, dans la mesure où les conditions fixées par le Roi laisseront cependant place à un pouvoir d'appréciation, de ne pas octroyer le permis s'il estime qu'il existe des motifs valables à pareil refus.

Le projet a prévu que le Collège des Bourgmestre et Echevins est tenu de suspendre ou de retirer le permis lorsque de l'avis des fonctionnaires de l'hygiène ou de l'urbanisme et de l'aménagement du territoire, les conditions qui relèvent de leur compétence ne sont plus observées.

Cette disposition a été introduite parce que sous le régime actuel, l'on a dû hélas constater que des bourgmestres s'abstenaient de retirer les permis nonobstant la demande pressante qui leur en était faite par les inspecteurs d'hygiène qui considéraient que les conditions d'hygiène n'étaient plus remplies.

Pour mieux assurer encore le respect de la décision de l'Inspecteur d'Hygiène, l'article 12 a prévu la possibilité pour celui-ci de prendre lui-même les mesures nécessaires en vue de faire cesser immédiatement un état de choses mettant en danger la salubrité publique.

Par analogie avec la procédure suivie en matière d'urbanisme (art. 48 de la loi du 29 mars 1962), l'art. 4, § 4, prévoit que lorsque le permis est sollicité par une autorité administrative, c'est le Ministre du Tourisme, ou son délégué, qui statue.

Article 5.

Cet article accorde au Roi la faculté d'édicter des règles relatives au classement en catégories des terrains de camping visés à l'article 2. Ce classement se traduira par l'octroi d'un écusson.

L'article 5, 3°, accorde aussi au Roi le pouvoir d'imposer aux exploitants de terrains de camping l'obliga-

plichting op de te leggen de toegepaste prijzen uit te hangen en ze te eerbiedigen. De Koning kan de opheffing of de intrekking van de vergunning voorzien, ingeval deze verplichtingen niet nageleefd worden.

Artikel 5, 5°, verleent de Koning tenslotte de macht om de regels betreffende het toezicht op de kampeersders op kampeerterreinen vast te stellen.

Artikel 6.

In artikel 1, § 3, heeft het ontwerp van wet bepaald wat moest worden verstaan onder woonpark.

Die benaming werd in aanmerking genomen tegen het advies van de Raad van State in, omdat zij goed doet uitkomen waardoor deze nieuwe kampeerwijze zich onderscheidt van het klassieke kamperen, te weten het reizend kamperen. Het ontwerp van wet aan de Raad van State voorgelegd, legde voor de oprichting van zulke parken een vergunning op. Doordat evenwel het ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw eveneens voor de percelen bestemd voor installaties zoals caravans, een vergunning zal opleggen, heeft dit ontwerp, met het oog op vereenvoudiging, deze eis van een vergunning niet overgenomen en heeft het er zich toe beperkt de Koning de macht toe te kennen om de voorwaarden van uitrusting en organisatie van zulke parken in algemene verordeningen vast te leggen.

Deze voorwaarden zullen natuurlijk minder streng zijn voor de kampeerterreinen. Men moet er inderdaad rekening mee houden dat de caravans die bijna bestendig in de woonparken staan, hiertoe uitgerust zijn. Die ware « woonwagens » zijn meestal uitgerust met een eigen sanitaire installatie, zodat de collectieve uitrusting van het terrein (W.C., lavabo's, douches, wasbakken) minder uitgebreid mag zijn dan op een kampeerterrein dat bestemd is om reizende kampeersders te ontvangen die alle soorten van verblijven gebruiken.

Artikel 7.

De Koning krijgt door deze bepaling de macht het kamperen te reglementeren, zelfs met het oog op de behoorlijke inrichting van de kampeerplaatsen en de openbare zedelijkheid, waar het geschiedt buiten de kampeerterreinen waarvoor een vergunning vereist is of woonparken.

Het gaat er hier om, aan de Koning de mogelijkheid te bieden maatregelen te nemen zoals het verbod te kamperen op privé-terreinen zonder toestemming van de persoon die het genot ervan heeft, het kampeerverbod op bepaalde plaatsen (bijvoorbeeld landschappen, wateroorden, welke dienen te worden beschermd), de verplichting tot het nemen van sommige veiligheidsmaatregelen tegen brand, gezondheidsmaatregelen, enz.

Artikel 8.

Dit artikel voorziet in de oprichting door de Koning van een comité van advies inzake kampeerwezen waarvan hij de samenstelling zal vaststellen en de werkingsvoorwaarden bepalen.

tion d'afficher les prix qu'ils pratiquent et de respecter ces prix affichés. Le Roi pourra prévoir la possibilité de la suspension ou du retrait du permis en cas de méconnaissance de ces obligations.

L'article 5, 5°, permet enfin au Roi de fixer des règles relatives au contrôle des campeurs dans les terrains de camping.

Article 6.

En son article 1er, § 3, le projet de loi a défini ce qu'il fallait entendre par parc résidentiel de camping.

Cette dénomination a été retenue contrairement à l'avis du Conseil d'Etat parce qu'elle fait bien ressortir en quoi ce nouveau mode de camping se distingue du camping classique, à savoir le camping itinérant. Le projet de loi soumis au Conseil d'Etat subordonnait à permis la création de tels parcs. Compte tenu toutefois de ce qu'un projet de loi modifiant la loi du 29 mars 1962 organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme prévoit l'obligation d'un permis également pour les lotissements destinés à des installations telles que les caravanes, le présent projet, dans un but de simplification, n'a pas repris cette exigence d'un permis et s'est borné à conférer au Roi le pouvoir de fixer par voie de règlements généraux les conditions d'équipement et de fonctionnement de tels parcs.

Ces conditions seront naturellement moins sévères qu'à l'égard des terrains de camping. Il faut tenir compte, en effet, de ce que les caravanes placées quasi à demeure dans les parcs résidentiels sont équipées en conséquence. Ces véritables « hômes mobiles » possèdent généralement leur propre installation sanitaire en manière telle que l'équipement collectif du terrain (W.C., lavabos, douches, bacs à laver) peut être moins développé que celui d'un terrain de camping destiné à accueillir des campeurs de passage utilisant toutes sortes d'abris.

Article 7.

Le Roi reçoit pouvoir par cette disposition de réglementer, même à des fins de bon aménagement des lieux ou de moralité publique, le camping lorsqu'il se pratique en dehors des terrains de camping soumis à permis ou des parcs résidentiels de camping.

Il s'agit ici de permettre au Roi de prendre des mesures telles que l'interdiction de camper sur des terrains privés sans le consentement de la personne qui en a la jouissance, l'interdiction de camper en certains endroits (par exemple sites et points d'eau à protéger), l'obligation de prendre certaines mesures de sécurité contre les incendies ou d'hygiène, etc.

Article 8.

Cet article prévoit la création par le Roi d'un Comité consultatif du camping dont il fixera la composition et les conditions de fonctionnement.

De opdracht van dat comité zal tweevoudig zijn : enerzijds, zal het advies uitbrengen over de ontwerpen van koninklijke besluiten ter uitvoering van de wet op het kamperen en, anderzijds, zal het gemotiveerd advies uitbrengen inzake indeling van de kampeerterreinen vóór de beslissing van de minster op grond van een beroep ingesteld tegen een indeling verricht door de Commissaris-Generaal voor Toerisme.

Het betreft hier een comité van deskundigen, dat louter consultatief is, van dezelfde aard als die welke reeds bestaan voor het hotelwezen en de reisbureaus. Deze adviezen zullen natuurlijk steeds met de grootste aandacht onderzocht worden.

Artikel 9.

Dit artikel heeft betrekking op de strafmaatregelen.

In § 1 stelt het correctionele straffen vast voor de zwaarste overtredingen, namelijk die welke erin bestaan een terrein als kampeerterrein te gebruiken zonder de vereiste vergunning, de voorschriften betreffende het toezicht op de kampeersers op kampeerterreinen te veronachtzamen, de door de Koning vastgestelde voorwaarden voor de oprichting van een woonpark niet in acht te nemen of de inspectie van de terreinen door de bevoegde ambtenaren te verhinderen.

In § 2 legt dit artikel eenvoudige politiestraffen op voor het overtreden van een van de algemene verordeningen door de Koning genomen, bij toepassing van de artikelen 3 (eisen betreffende de kampeerterreinen), 6, § 2, (beoefening van het kamperen in een woonpark met schending van de door de Koning vastgestelde algemene voorwaarden) en 7 (beoefening van het kamperen buiten de kampeerterreinen en woonparken door miskenning van de door de Koning vastgestelde regels), voor het wederrechtelijk voeren van het schild tot aanwijzing van de ingedeelde kampeerterreinen en voor het wederrechtelijk gebruik van de indelingscategorie waarvan dat schild het teken is.

§ 3 stelt vast dat de rechtspersonen burgerrechtelijk aansprakelijk zullen zijn voor de betaling van de geldboeten, waartoe hun organen of aangestelden veroordeeld werden wegens onrechtmatige daden welke deze laatste inzake het kamperen mochten begaan hebben terwijl zij handelen als wettelijke vertegenwoordigers van de rechtspersoon of in de uitoefening van hun functie van aangestelde.

§ 4, lid 2, verwerpt de toepassing van het voordeel van de verzachtende omstandigheden in geval van herhaling binnen 5 jaar na het begaan van de overtreding die een eerste veroordeling tot gevolg heeft gehad.

§ 5 verleent aan de politierechtbank de bevoegdheid om kennis te nemen zowel van de wanbedrijven (misdrijven bedoeld in § 1) als van de overtredingen (misdrijven bedoeld in § 2).

La mission de ce comité sera double : d'une part, il donnera un avis sur les projets d'arrêtés royaux d'exécution de la loi sur le camping; d'autre part, il donnera un avis motivé en matière de classement des terrains de camping préalablement à la décision du ministre statuant sur un recours introduit contre un classement effectué par le Commissaire général au Tourisme.

Il s'agit ici d'un comité d'experts, purement consultatif, analogue à ceux qui existent déjà dans le domaine de l'hôtellerie et dans celui des agences de voyages. Ses avis seront naturellement toujours examinés avec la plus grande attention.

Article 9.

Cet article a trait aux sanctions pénales.

En son § 1er, il prévoit des peines correctionnelles pour les infractions les plus graves, à savoir celles qui consistent à permettre sans le permis requis l'utilisation d'un terrain comme terrain de camping, ou à méconnaître les règles relatives au contrôle des campeurs dans les terrains de camping, ou à violer les conditions fixées par le Roi pour l'établissement d'un parc résidentiel de camping, ou à empêcher l'inspection des terrains par les agents compétents.

En son § 2, le présent article punit de peines de simple police le fait d'avoir commis une infraction à un des règlements généraux pris par le Roi en application des articles 3 (conditions relatives aux terrains de camping), 6, § 2 (pratique du camping dans un parc résidentiel de camping en violation des conditions générales fixées par le Roi) et 7 (pratique du camping en dehors des terrains et parcs résidentiels de camping en méconnaissance des règles tracées par le Roi), celui d'avoir détenu illicitement l'écusson destiné à signaler les terrains de camping classés, et celui d'avoir fait un usage illicite de la catégorie de classement dont cet écusson est le signe.

Le § 3 prévoit que les personnes morales seront civilement responsables du paiement des amendes prononcées à charge de leurs organes ou de leurs préposés du fait des actes délictueux de ceux-ci en matière de camping commis alors qu'ils agissaient en tant que représentants légaux de la personne morale ou dans l'exercice de leurs fonctions de préposés.

Le § 4, alinéa 2, écarte l'application du bénéfice des circonstances atténuantes en cas de récidive dans les 5 ans de la commission de l'infraction ayant donné lieu à une première condamnation.

Le § 5 attribue compétence au tribunal de police pour connaître tant des délits (infractions visées au § 1er) que des contraventions (infractions visées au § 2).

Artikel 10.

Dit artikel duidt in het eerste lid de personen aan die belast zijn met het opsporen en het vaststellen, bij processen-verbaal, van de overtredingen van de wet waarop strafmaatregelen toepasselijk zijn.

Overeenkomstig het advies van de Raad van State werden de woorden « plaatselijke politie » gebruikt om goed aan te tonen dat zowel de agenten van de landelijke politie (veldwachters), als die van de gemeentepolitie ter zake bevoegd zijn.

Artikel 11.

Deze bepaling verleent aan de erin aangeduide agenten, binnen de vastgestelde tijdruimte, het recht al de kampeerterreinen en woonparken te bezoeken.

De oorspronkelijke tekst van het ontwerp, zoals hij aan de Raad van State werd voorgelegd, voorzag in de verplichting van een vergunning voor de oprichting van een woonpark. Daar van deze eis werd afgezien om de redenen uiteengezet in de bespreking van artikel 6, werden de woorden « kampeerterreinen en woonparken » in de plaats gesteld van de woorden « terreinen waarvoor een vergunning vereist is ».

Artikel 12.

Dit artikel, waarbij ambtshalve uitvoeringsrechten aan de gezondheidsinspecteurs toegekend werden, werd reeds besproken bij het onderzoek van artikel 4.

Artikel 13.

Dit artikel heeft betrekking op de intrekking van de wet van 23 maart 1954 en behoeft geen nadere commentaar.

Artikel 14.

Bij deze bepaling wordt de Koning ermede belast de overgangsmaatregelen te nemen betreffende de kampeerterreinen en woonparken die op de dag van de inwerkingtreding van de wet reeds voor de beoefening van het kamperen gebruikt werden.

Deze terreinen zullen binnen de door de Koning te bepalen termijn moeten beantwoorden aan de eisen gesteld door de nieuwe wet en haar uitvoeringsmaatregelen.

Artikel 15.

Het comité van advies voor het kampeerwezen, opgericht bij artikel 8, zal vóór de maatregelen ter uitvoering van de wet advies moeten uitbrengen.

Article 10.

Cet article en son alinéa premier désigne les personnes chargées de rechercher et de constater par des procès-verbaux les infractions à la loi passibles de sanctions pénales.

Conformément à l'avis du Conseil d'Etat, les mots « police locale » ont été utilisés pour bien montrer que tant les agents de la police rurale (gardes champêtres) que ceux de la police communale étaient compétents en la matière.

Article 11.

Cette disposition confère aux agents qu'elle détermine et dans les limites de temps qu'elle trace le droit de visite sur les terrains de camping et les parcs résidentiels de camping.

Le texte initial du projet, tel qu'il avait été soumis au Conseil d'Etat, prévoyait l'obligation d'un permis pour la création d'un parc résidentiel. Cette exigence ayant été abandonnée pour les raisons exposées dans le commentaire de l'article 6, les mots « terrains de camping et parcs résidentiels de camping » ont été substitués aux mots « terrains soumis à permis ».

Article 12.

Cet article qui accorde des droits d'exécution d'office aux inspecteurs d'hygiène a déjà été commenté à l'occasion de l'examen de l'article 4.

Article 13.

Cet article a trait à l'abrogation de la loi du 23 mars 1954 et n'appelle pas de commentaire particulier.

Article 14.

Par cette disposition le Roi est chargé de prendre les mesures transitoires concernant les terrains de camping et les parcs résidentiels de camping qui sont déjà en activité au jour de l'entrée en vigueur de la loi.

Ces terrains devront, dans le délai que le Roi fixera, répondre aux conditions qui seront exigées en vertu de la nouvelle loi et de ses mesures d'exécution.

Article 15.

Le Comité consultatif du camping créé par l'article 8 devra donner son avis préalablement aux mesures d'exécution de la loi.

Het is dan ook nodig de inwerkingstelling van artikel 8 mogelijk te maken vóór die van de andere artikelen van de wet.

De Minister van Verkeerswezen,

A. BERTRAND.

De Minister van Landbouw,

Ch. HEGER.

De Minister van Openbare Werken,

J. DE SAEGER.

De Minister van Franse Cultuur,

A. PARISIS.

De Minister van Volksgezondheid,

L. NAMECHE.

De Minister van Binnenlandse Zaken,

L. HARMEGNIES.

De Minister van Nederlandse Cultuur,

F. VAN MECHELEN.

Il est dès lors nécessaire de rendre possible la mise en vigueur de l'article 8 à une date antérieure à celle des autres articles de la loi.

Le Ministre des Communications,

A. BERTRAND.

Le Ministre de l'Agriculture,

Ch. HEGER.

Le Ministre des Travaux publics,

J. DE SAEGER.

Le Ministre de la Culture française,

A. PARISIS.

Le Ministre de la Santé publique,

L. NAMECHE.

Le Ministre de l'Intérieur,

L. HARMEGNIES.

Le Ministre de la Culture néerlandaise,

F. VAN MECHELEN.

ONTWERP VAN WET**BOUDEWIJN,**

KONING DER BELGEN,

Aan allen, die nu zijn en hierna wezen zullen,
ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze Minister van Verkeers-
wezen, van Onze Minister van Landbouw, van Onze
Minister van Openbare Werken, van Onze Minister
van Franse Cultuur, van Onze Minister van Volksge-
zondheid, van Onze Minister van Binnenlandse Zaken
en van Onze Minister van Nederlandse Cultuur,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Verkeerswezen is gelast in Onze
Naam bij de Wetgevende Kamers het ontwerp van
wet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

HOOFDSTUK I.**Bepalingen.****EERSTE ARTIKEL.**

§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt onder
kamperen verstaan, het als woongelegenheden gebrui-
ken door andere personen dan kermisexploitanten of
nomaden die als zodanig handelen, van een van de
volgende verblijven :

1° tent, caravan, woon- aanhangwagen of een ander
soortgelijk verblijf;

2° chalet, bungalow, huisje, paviljoen of ander ver-
blijf dat niet ontworpen is om als vaste woning te
dienen en deel uitmaakt van een geheel van ten minste
twee zodanige op een zelfde terrein gebouwde verblij-
ven, zonder een hotelinrichting te vormen in de zin van
de wet van 19 februari 1963 houdende statuut van
hotelinrichtingen.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder
kampeerterrein verstaan, het terrein waarop gewoon-
lijk of bij gelegenheid wordt gekampeerd door meer
dan tien personen tegelijk, of waarop meer dan drie
verblijven staan als bedoeld in § 1.

§ 3. Voor de toepassing van deze wet wordt onder
woonpark verstaan, elk geheel van meer dan twee
percelen begrepen in een verkaveling bestemd voor
het beoefenen van het kamperen door middel van
verblijven als bedoeld in § 1, 1°.

HOOFDSTUK II.**Kampeerterreinen.****ART. 2.**

§ 1. Onverminderd de toepassing van de wet van
29 maart 1962, houdende organisatie van de ruimte-

PROJET DE LOI**BAUDOUIN,**

ROI DES BELGES,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre des Communi-
cations, de Notre Ministre de l'Agriculture, de Notre
Ministre des Travaux Publics, de Notre Ministre de la
Culture Française, de Notre Ministre de la Santé
Publique, de Notre Ministre de l'Intérieur et de Notre
Ministre de la Culture Néerlandaise,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre des Communications est chargé de
présenter en Notre Nom aux Chambres législatives, le
projet de loi dont la teneur suit :

CHAPITRE I.**Définitions.****ARTICLE PREMIER.**

§ 1er. Pour l'application de la présente loi, le cam-
ping est l'utilisation, comme moyen de logement, par
d'autres personnes que des forains ou des nomades
agissant comme tels, de l'un quelconque des abris sui-
vants :

1° tente, caravane, remorque d'habitation ou autre
abri analogue;

2° chalet, bungalow, maisonnette, pavillon ou autre
abri qui n'est pas conçu pour servir d'habitation per-
manente et qui fait partie d'un ensemble d'au moins
deux de ces abris édifié sur un même terrain, sans
constituer un établissement hôtelier au sens de la loi
du 19 février 1963 portant statut d'établissements
hôteliers.

§ 2. Pour l'application de la présente loi, est con-
sidéré comme terrain de camping, le terrain utilisé
d'une manière habituelle ou occasionnelle pour la
pratique du camping par plus de dix personnes en
même temps ou occupé par plus de trois abris prévus
au § 1er.

§ 3. Pour l'application de la présente loi, on entend
par parc résidentiel de camping tout ensemble de plus
de deux parcelles comprises dans un lotissement
destiné à la pratique du camping au moyen d'abris
prévus au § 1er, 1°.

CHAPITRE II.**Terrains de camping.****ART. 2.**

§ 1er. Sans préjudice de l'application de la loi du
29 mars 1962 organique de l'aménagement du terri-

lijke ordening en van de stedenbouw, mag niemand zonder voorafgaande schriftelijke vergunning van het College van burgemeester en schepenen het terrein waarvan hij het genot heeft, als kampeerterrein gebruiken of laten gebruiken.

§ 2. Geen vergunning is vereist wanneer op het terrein, gedurende ten hoogste 75 dagen per jaar, wordt gekampeerd door een georganiseerde groep kampeersers die onder het toezicht van een of meer monitors staan en alleen tenten als kampeerverblijf gebruiken.

ART. 3.

Aan de afgifte van vergunningen als bedoeld in artikel 2 kunnen voorwaarden worden verbonden die door de Koning worden vastgesteld.

Die voorwaarden worden vastgelegd in algemene verordeningen en mogen alleen betrekking hebben op de openbare hygiëne, rust, veiligheid, gezondheid en zedelijkheid, alsook op de behoorlijke plaatselijke aanleg. Het bepaalde in het eerste en het tweede lid doet geen afbreuk aan de rechten welke de geldende wetten aan de gemeenteverordenen verlenen. De gemeenteverordeningen mogen echter niet in strijd komen met de algemene verordeningen.

ART. 4.

§ 1. Vergunningen als bedoeld in artikel 2 worden verleend, geweigerd, geschorst en ingetrokken volgens de procedure welke de Koning vaststelt.

§ 2. Tot die procedure behoort inzonderheid dat beslissingen om een vergunning te weigeren, te schorsen of in te trekken, gemotiveerd moeten zijn en dat een beroep bij de bestendige deputatie van de provincieraad wordt georganiseerd.

§ 3. De vergunningen mogen, zowel door het College van burgemeester en schepenen als door de bestendige deputatie van de provincieraad, alleen worden afgegeven op eensluidend advies van de ambtenaren die gemachtigd zijn door de Ministers tot wier bevoegdheid onderscheidenlijk de hygiëne, de stedenbouw en de ruimtelijke ordening behoren.

Zij moeten geschorst of ingetrokken worden wanneer, volgens het advies van die ambtenaren, niet langer voldaan is aan één of meer voorwaarden die tot hun ambtsbevoegdheid behoren.

§ 4. In afwijking van artikel 2 wordt de vergunning afgegeven door de Minister tot wiens bevoegdheid het toerisme behoort of door zijn gemachtigde, wanneer de aanvraag uitgaat van een administratieve overheid.

ART. 5.

De Koning bepaalt :

1° de regelen betreffende de indeling in categorieën van de kampeerterrainen, met inachtneming van hun inrichting en werking.

toire et de l'urbanisme, nul ne peut, sans un permis préalable écrit du Collège des bourgmestre et échevins, utiliser ou laisser utiliser comme terrain de camping le terrain dont il a la jouissance.

§ 2. Le permis n'est pas exigé lorsque, pendant 75 jours par an au maximum, le terrain est affecté à la pratique du camping par un groupe organisé de campeurs placé sous la surveillance d'un ou de plusieurs moniteurs et n'utilisant que des tentes comme abris de camping.

ART. 3.

La délivrance des permis prévus à l'article 2 peut être soumise à des conditions à fixer par le Roi.

Ces conditions font l'objet de règlements généraux et ne peuvent concerner que l'hygiène, la tranquillité, la sécurité, la salubrité et la moralité publiques ainsi que le bon aménagement des lieux. Les alinéas 1er et 2 ne portent pas préjudice aux droits que les lois en vigueur confèrent aux autorités communales. Les règlements communaux ne peuvent toutefois être contraires aux règlements généraux.

ART. 4.

§ 1er. Les permis prévus à l'article 2 sont accordés, refusés, suspendus et retirés suivant la procédure déterminée par le Roi.

§ 2. Cette procédure prévoit notamment l'obligation de motiver les décisions de refus, de suspension ou de retrait des permis et l'organisation d'un recours auprès de la députation permanente du Conseil provincial.

§ 3. Les permis ne peuvent être délivrés, tant par le Collège des bourgmestre et échevins que par la députation permanente du Conseil provincial, que sur avis conforme des fonctionnaires délégués par les ministres qui ont respectivement dans leurs attributions l'hygiène, l'urbanisme et l'aménagement du territoire.

Ils doivent être suspendus ou retirés lorsque, de l'avis de ces fonctionnaires, une ou plusieurs conditions qui relèvent de leur compétence ne sont plus observées.

§ 4. Par dérogation à l'article 2, le permis est délivré par le ministre qui a le tourisme dans ses attributions ou par son délégué lorsqu'il est sollicité par une autorité administrative.

ART. 5.

Le Roi peut déterminer :

1° les règles relatives au classement en catégories des terrains de camping compte tenu de leur aménagement et de leur fonctionnement.

Deze regelen voorzien inzonderheid de indeling door de Commissaris-Generaal voor Toerisme en een recht om in beroep te gaan bij de Minister die het toerisme onder zijn bevoegdheid heeft;

2° de eisen inzake toekenning, aanwending en intrekking van een schild uitgereikt door de Commissaris-Generaal voor Toerisme en bestemd om de categorie van indeling van de kampeerterreinen aan te duiden;

3° de verplichtingen van de exploitanten van kampeerterreinen inzake naleving en bekendmaking van de prijzen en kenmerken van hun kampeerterrein;

4° het bedrag van de heffingen die de houders van schilden verschuldigd zijn bij wijze van deelneming in de onkosten van toezicht, administratie en controle;

5° de regelen betreffende de controle op de kampeerders op de kampeerterreinen.

HOOFDSTUK III.

Woonparken.

ART. 6.

§ 1. Onverminderd de toepassing van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, kunnen aan de oprichting van een woonpark voorwaarden worden verbonden die door de Koning worden vastgesteld.

§ 2. Hetzelfde geldt voor de beoefening van het kamperen in zulke parken.

§ 3. De voorwaarden bedoeld in §§ 1 en 2 worden vastgelegd in algemene verordeningen en mogen alleen betrekking hebben op de openbare hygiëne, rust, veiligheid, gezondheid en zedelijkheid alsook op de behoorlijke plaatselijke aanleg.

§ 4. Het bepaalde in dit artikel doet geen afbreuk aan de rechten welke de geldende wetten aan de gemeenteverordenen verlenen. De gemeenteverordeningen mogen echter niet in strijd komen met de algemene verordeningen.

HOOFDSTUK IV.

Kamperen buiten de kampeerterreinen en woonparken.

ART. 7.

De Koning kan de algemene verordening vaststellen betreffende de beoefening van het kamperen door middel van verblijven als bedoeld in artikel 1, § 1, 1°, buiten de kampeerterreinen waarvoor een vergunning vereist is en woonparken, teneinde de voorschriften inzake openbare hygiëne, rust, veiligheid, gezondheid en zedelijkheid alsook inzake behoorlijke plaatselijke aanleg te doen naleven.

Ces règles prévoient notamment le classement par le Commissaire général au Tourisme et un droit de recours auprès du ministre qui a le tourisme dans ses attributions;

2° les conditions d'octroi, d'usage et de retrait d'un écusson délivré par le Commissaire général au Tourisme et destiné à signaler la catégorie de classement des terrains de camping;

3° les obligations des exploitants de terrains de camping en ce qui concerne le respect et la publicité des prix et des caractéristiques de leur terrain de camping;

4° le montant des redevances dues par les détenteurs d'écussons à titre de participation dans les frais de surveillance, d'administration et de contrôle;

5° les règles relatives au contrôle des campeurs dans les terrains de camping.

CHAPITRE III.

Parcs résidentiels de camping.

ART. 6.

§ 1er. Sans préjudice de l'application de la loi du 29 mars 1962 organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme, l'établissement d'un parc résidentiel de camping peut être soumis à des conditions à fixer par le Roi.

§ 2. Il en est de même de la pratique du camping dans de tels parcs.

§ 3. Les conditions visées aux §§ 1er et 2 font l'objet de règlements généraux et ne peuvent concerner que l'hygiène, la tranquillité, la sécurité, la salubrité et la moralité publiques ainsi que le bon aménagement des lieux.

§ 4. Les dispositions du présent article ne portent pas préjudice aux droits que les lois en vigueur confèrent aux autorités communales. Les règlements communaux ne peuvent toutefois être contraires aux règlements généraux.

CHAPITRE IV.

Camping en dehors des terrains et parcs résidentiels de camping.

ART. 7.

Le Roi peut arrêter les règlements généraux relatifs à la pratique du camping au moyen d'abris prévus à l'article 1er, § 1er, 1°, en dehors des terrains de camping soumis à permis et des parcs résidentiels de camping, en vue de faire respecter l'hygiène, la tranquillité, la sécurité, la salubrité et la moralité publiques ainsi que le bon aménagement des lieux.

Het bepaalde in het eerste lid doet geen afbreuk aan de rechten welke de geldende wetten aan de gemeenteoverheden verlenen. De gemeenteverordeningen mogen echter niet in strijd komen met de algemene verordeningen.

HOOFDSTUK V.

Comité van advies voor het kampeerwezen.

ART. 8.

Er wordt een Comité van advies voor het kampeerwezen ingesteld waarvan samenstelling en werkwijze door de Koning worden bepaald.

Dit Comité heeft tot taak :

1° advies uit te brengen over alle ontwerpen van besluit tot uitvoering van deze wet;

2° gemotiveerd advies uit te brengen ingeval beroep wordt ingesteld als bedoeld in artikel 5, 1°, tweede lid.

HOOFDSTUK VI.

Controle en strafmaatregelen.

ART. 9.

§ 1. Met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met geldboete van zesentwintig tot duizend frank, of met een van die straffen alleen wordt gestraft, hij die artikel 2 of de koninklijke besluiten genomen ter uitvoering van artikelen 5, 5° en 6, § 1 overtreedt of de uitoefening van het recht tot inspectie, door artikel 11 aan de aldaar genoemde ambtenaren toegekend, belemmert.

§ 2. Met gevangenisstraf van een dag tot zeven dagen en met geldboete van een tot vijftwintig frank, of met een van die straffen alleen wordt gestraft, hij die de op grond van de artikelen 3, 6, § 2 of 7, vastgestelde algemene verordeningen overtreedt of wederrechtelijk houder is van het in artikel 5, 2°, bedoelde schild of wederrechtelijk gebruik maakt van de indelingscategorie die dit schild moet aanduiden.

§ 3. Rechtspersonen zijn burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboeten waartoe hun organen of aangestelden veroordeeld worden.

§ 4. Alle bepalingen van boek I van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn toepasselijk op de misdrijven in de §§ 1 en 2 omschreven.

Artikel 85 van dat Wetboek wordt evenwel niet toegepast in geval van herhaling binnen vijf jaar.

§ 5. De misdrijven bedoeld in de §§ 1 en 2 vallen onder de bevoegdheid van de politierechtbank.

L'alinéa premier ne porte pas préjudice aux droits que les lois en vigueur confèrent aux autorités communales. Les règlements communaux ne peuvent toutefois être contraires aux règlements généraux.

CHAPITRE V.

Comité consultatif du camping.

ART. 8.

Il est institué un comité consultatif du camping dont le Roi fixe la composition et les conditions de fonctionnement.

Ce comité a pour mission de donner :

1° un avis sur tout projet d'arrêté d'exécution de la présente loi;

2° un avis motivé dans le cas du recours prévu à l'article 5, 1°, alinéa 2.

CHAPITRE VI.

Contrôle et sanctions.

ART. 9.

§ 1er. Sera puni d'un emprisonnement de huit jours à un mois et d'une amende de vingt-six à mille francs, ou d'une de ces peines seulement, quiconque aura contrevenu à l'article 2 ou aux arrêtés royaux pris en application des articles 5, 5° et 6, § 1, ou aura entravé l'exercice du droit d'inspection conféré par l'article 11 aux agents que cet article mentionne.

§ 2. Sera puni d'un emprisonnement de un à sept jours et d'une amende de un à vingt-cinq francs ou d'une de ces peines seulement, quiconque aura contrevenu aux règlements généraux pris pour l'application des articles 3, 6, § 2 ou 7, ou aura détenu illicitement l'écusson prévu à l'article 5, 2°, ou aura fait un usage illicite de la catégorie de classement que cet écusson est destiné à signaler.

§ 3. Les personnes morales sont civilement responsables du paiement des amendes prononcées à charge de leurs organes ou préposés.

§ 4. Toutes les dispositions du Livre premier du Code pénal, sans exception du chapitre VII et de l'article 85, sont applicables aux infractions visées aux §§ 1er et 2.

Toutefois, l'article 85 dudit Code ne sera pas appliqué en cas de récidive dans les cinq ans.

§ 5. Les infractions visées aux §§ 1er et 2 sont de la compétence du tribunal de police.

ART. 10.

Onverminderd de bevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie, zijn belast met het opsporen en het vaststellen, bij processen-verbaal die rechtsgeldig zijn tot het tegendeel bewezen is, van de in artikel 9, §§ 1 en 2, bedoelde overtredingen : het personeel van de rijkswacht, de met de plaatselijke politie belaste ambtenaren en beambten en, op aanwijzing van de Minister waaronder zij ressorteren, de ambtenaren en beambten van het Bestuur van Waters en Bossen, de ambtenaren en beambten van het Commissariaat-Generaal voor Toerisme, de gezondheidsinspecteurs, de ambtenaren en beambten van het Bestuur van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening en de inspecteurs voor lichamelijke opvoeding, sport en openluchtlevens.

Die processen-verbaal worden aan de bevoegde ambtenaar van het Openbaar ministerie doorgezonden en een afschrift ervan binnen vier werkdagen na de vaststelling van de overtreding gezonden aan de overtreder en aan de minister tot wiens bevoegdheid het toerisme behoort; worden die formaliteiten niet vervuld, dan gelden die processen-verbaal louter als inlichting.

ART. 11.

De officieren van gerechtelijke politie en de personen bij artikel 10 belast met de opsporing van de overtredingen hebben het recht om de kampeerterreinen en woonparken te inspecteren tussen 9 uur en 18 uur.

ART. 12.

In spoedeisende gevallen en bij ernstige tekortkomingen aan de voorwaarden die tot hun ambtsbevoegdheid behoren, nemen de gezondheidsinspecteurs de nodige maatregelen om de kampeerterreinen en woonparken te doen ontruimen, in voorkomend geval zelfs vooraleer de vergunning geschorst of ingetrokken is overeenkomstig artikel 4, § 3, tweede lid.

Zij hebben onder meer het recht om te verzegelen en om een beroep te doen op de openbare macht.

HOOFDSTUK VII.**Slotbepalingen.****ART. 13.**

De wet van 23 maart 1954 waarbij de Koning ertoe gemachtigd wordt de beoefening van het kamperen te regelen ten einde op dat gebied de openbare hygiëne, veiligheid, rust en zedelijkheid te verzekeren, wordt opgeheven.

ART. 14.

De Koning bepaalt de overgangsmaatregelen betreffende de kampeerterreinen en woonparken die reeds op de dag waarop deze wet in werking treedt voor de beoefening van het kamperen, gebruikt worden.

ART. 10.

Sans préjudice de la compétence attribuée aux officiers de police judiciaire, le personnel du corps de la gendarmerie, les fonctionnaires et agents de la police locale et, sur désignation des ministres dont ils relèvent, les fonctionnaires et agents de l'Administration des Eaux et Forêts, les fonctionnaires et agents du Commissariat général au Tourisme, les inspecteurs d'hygiène, les fonctionnaires et agents de l'Administration de l'Urbanisme et de l'Aménagement du Territoire et les Inspecteurs de l'Education physique, des Sports et de la Vie en plein air, sont chargés de rechercher et de constater par des procès-verbaux faisant foi jusqu'à preuve du contraire, les infractions visées à l'article 9, §§ 1er et 2.

Ces procès-verbaux sont transmis à l'Officier du Ministère public et une copie en est adressée à l'auteur de l'infraction et au ministre qui a le tourisme dans ses attributions, dans les quatre jours ouvrables de la constatation de l'infraction; à défaut d'accomplissement de ces formalités, ces procès-verbaux ne valent que comme simples renseignements.

ART. 11.

Les officiers de police judiciaire et les personnes chargées par l'article 10 de rechercher les infractions ont le droit d'inspecter entre 9 heures et 18 heures les terrains de camping et les parcs résidentiels de camping.

ART. 12.

En cas d'urgence et de manquement grave aux conditions qui relèvent de leur compétence, les inspecteurs d'hygiène prennent les mesures nécessaires en vue de faire cesser l'occupation des terrains de camping et des parcs résidentiels de camping, le cas échéant avant même que le permis ait été suspendu ou retiré conformément à l'article 4, § 3, alinéa 2.

Ils ont notamment le droit d'apposer des scellés et de faire appel à la force publique.

CHAPITRE VII.**Dispositions finales.****ART. 13.**

La loi du 23 mars 1954 autorisant le Roi à réglementer la pratique du camping dans le but d'assurer l'hygiène, la sécurité, la tranquillité et la moralité publiques est abrogée.

ART. 14.

Le Roi arrête les mesures transitoires concernant les terrains de camping et les parcs résidentiels de camping qui sont déjà en activité au jour de l'entrée en vigueur de la présente loi.

ART. 15.

De Koning bepaalt de datum waarop deze wet in werking treedt.

De Koning kan de inwerkingtreding van artikel 8 evenwel vaststellen op een datum vóór die welke hij voor de inwerkingtreding van de wet zal vaststellen.

Gegeven te Brussel op 2 juli 1969.

BOUDEWIJN.

Van Koningswege :

De Minister van Verkeerswezen,

A. BERTRAND.

De Minister van Landbouw,

Ch. HEGER.

De Minister van Openbare Werken,

J. DE SAEGER.

De Minister van Franse Cultuur,

A. PARISIS.

De Minister van Volksgezondheid,

L. NAMECHE.

De Minister van Binnenlandse Zaken,

L. HARMEGNIES.

De Minister van Nederlandse cultuur,

F. VAN MECHELEN.

ART. 15.

Le Roi fixe la date de l'entrée en vigueur de la présente loi.

Toutefois, le Roi peut fixer la mise en vigueur de l'article 8 à une date précédant celle qu'il déterminera pour l'entrée en vigueur de la loi.

Donné à Bruxelles, le 2 juillet 1969.

BAUDOUIN.

Par le Roi :

Le Ministre des Communications,

A. BERTRAND.

Le Ministre de l'Agriculture,

Ch. HEGER.

Le Ministre des Travaux publics,

J. DE SAEGER.

Le Ministre de la Culture française,

A. PARISIS.

Le Ministre de la Santé publique,

L. NAMECHE.

Le Ministre de l'Intérieur,

L. HARMEGNIES.

Le Ministre de la Culture néerlandaise,

F. VAN MECHELEN.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 17e maart 1969 door de Minister van Verkeerswezen verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « op het kamperen », heeft de 24e maart 1969 het volgend advies gegeven :

Het aan de Raad van State voorgelegde ontwerp van wet strekt tot vervanging van de wet van 23 maart 1954 waarbij de Koning ertoe gemachtigd wordt de beoefening van het kamperen te regelen ten einde op dat gebied de openbare hygiëne, veiligheid, rust en zedelijkheid te verzekeren.

Na te hebben bepaald wat onder « kamperen » in de zin van de wet moet worden verstaan (artikel 1), stelt het ontwerp dat een vergunning van het college van burgemeester en schepenen nodig is voor :

1. het gebruik van een terrein als kampeerplaats (artikel 2);

2. het verkavelen van een terrein om percelen te verkopen waarop dan verplaatsbare verblijven zouden komen te staan (artikel 3).

De Koning bepaalt :

1. de voorwaarden en de procedure (rechten van de verdediging - beroep) volgens welke de vergunningen worden verleend, geweigerd, geschorst of ingetrokken, overeenkomstig de daaromtrent in het ontwerp gestelde beginselen (artikelen 4 en 5);

2. de regelen betreffende de indeling van kampeerterreinen in categorieën, het gebruik van een schild om ingedeelde kampeerterreinen aan te duiden, de naleving en de bekendmaking van de prijzen (artikel 6, 1° tot 3°);

3. het bedrag van de heffingen ten laste van houders van een schild (artikel 6, 4°);

4. de algemene verordeningen betreffende het kamperen op terreinen waarvoor geen vergunning vereist is (artikel 7).

De Koning zal een « comité van advies voor het kamperen » oprichten (artikel 8).

Het ontwerp bevat ook strafbepalingen (artikel 9) en regelt de opsporing en vaststelling van overtredingen (artikelen 10 en 11).

Artikel 12 verleent bijzondere bevoegdheden aan de gezondheidsinspecteurs in spoedeisende gevallen en bij ernstige tekortkoming aan de eisen inzake openbare hygiëne.

Ten slotte belast het ontwerp de Koning met het vaststellen van de nodige overgangsmaatregelen (artikel 13) en met het bepalen van de datum waarop de wet in werking treedt (artikel 15).

..

ART. 1 tot 3.

De memorie van toelichting noemt « woonpark » een « agglomeratie van caravans ».

De term « woonpark » is des te minder goed gekozen, daar hij voor architecten en stedenbouwkundigen een heel andere betekenis heeft.

De Raad van State zou liever zien, dat in artikel 1 een begripsomschrijving van « verkaveling » wordt gegeven.

Ten einde de omschrijvingen van de basisbegrippen van de ontwerp-wet in één artikel samen te brengen, wordt voorgesteld in artikel 1 de definitie « kampeerterrein » in te voegen. Meteen wordt voor de artikelen 2 en 3 een eenvoudiger redactie mogelijk.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre des Communications, le 17 mars 1969, d'une demande d'avis sur un projet de loi « sur le camping », a donné le 24 mars 1969 l'avis suivant :

Le projet de loi soumis au Conseil d'Etat tend à remplacer la loi du 23 mars 1954 autorisant le Roi à réglementer la pratique du camping dans le but d'assurer, en cette matière, l'hygiène, la sécurité, la tranquillité et la moralité publiques.

Après avoir défini ce qu'il fallait entendre par « camping » au sens de la loi (article 1er), le projet subordonne à la délivrance d'un permis par le collège des bourgmestre et échevins :

1. l'affectation d'un terrain à la pratique du camping (article 2);

2. le morcellement d'un terrain en vue d'en vendre des parcelles destinées à l'installation d'abris mobiles (article 3).

Le Roi détermine :

1. les conditions et la procédure (droits de la défense-recours) selon lesquelles les permis sont accordés, refusés, suspendus ou retirés, en se conformant aux principes énoncés, à cet égard, dans le projet (articles 4 et 5);

2. les règles relatives au classement des terrains de camping en catégories, à l'usage d'un écusson signalant les terrains classés, au respect et à la publicité des prix (article 6, 1° à 3°);

3. les redevances dues par les détenteurs d'un écusson (article 6, 4°);

4. les règlements généraux relatifs au camping sur les terrains qui ne sont pas soumis à permis (article 7).

Un comité consultatif du camping sera créé par le Roi (article 8).

Le projet prévoit encore des sanctions pénales (article 9) et organise la recherche et la constatation des infractions (articles 10 et 11).

L'article 12 attribue des pouvoirs spéciaux aux inspecteurs d'hygiène en cas d'urgence et de manquement grave aux conditions relatives à l'hygiène publique.

Enfin, le projet charge le Roi d'arrêter les mesures transitoires nécessaires (article 13) et de fixer la date d'entrée en vigueur de la loi (article 15).

..

ART. 1 à 3.

L'exposé des motifs appelle parc résidentiel une agglomération de caravanes.

L'emploi de l'expression « parc résidentiel » est d'autant moins heureux que, dans le vocabulaire usuel des architectes et des urbanistes, elle a une tout autre signification.

Le Conseil d'Etat estime préférable de donner, dans l'article 1er du projet, une définition du morcellement.

Afin de rassembler, dans un même article, les définitions des notions qui sont à la base de la loi en projet, il est proposé d'insérer, dans l'article 1er, la définition du terrain de camping. Cette méthode a, en outre, l'avantage de simplifier la rédaction des articles 2 et 3.

Met inachtneming van deze opmerkingen kunnen de artikelen 1 tot 3 als volgt worden geredigeerd :

« *Artikel 1.* — § 1. Voor de toepassing van deze wet wordt onder kamperen verstaan, het als woongelegenheid gebruiken, door andere personen dan kermisexploitanten of nomaden die als zodanig handelen, van een van de volgende verblijven :

1. tent, caravan, woonaanhangwagen of een ander soortgelijk verblijf;

2. chalet, bungalow, huisje, paviljoen of een ander verblijf dat niet ontworpen is om als vaste woning te dienen en deel uitmaakt van een geheel van ten minste twee zodanige op een zelfde terrein gebouwde verblijven, zonder een hotelinrichting te vormen in de zin van de wet van 19 februari 1963 houdende statuut van hotelinrichtingen.

» § 2. Voor de toepassing van deze wet wordt als kampeerterrein beschouwd, het terrein waarop gewoonlijk of bij gelegenheid wordt gekampeerd door meer dan tien personen tegelijk, of waarop meer dan drie verblijven staan als bedoeld in § 1, 1°, ofwel meer dan drie verblijven waarvan ten minste twee als bedoeld in § 1, 2°.

» § 3. Voor de toepassing van deze wet wordt onder verkaveling verstaan, de verdeling van de eigendom van een terrein opdat daarop gekampeerd kan worden in verblijven als bedoeld in § 1, 1°.

» *Artikel 2.* — § 1. Onverminderd de toepassing van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, mag niemand zonder voorafgaande schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het terrein waarvan hij het genot heeft, als kampeerterrein gebruiken of laten gebruiken.

» § 2. Geen vergunning is vereist wanneer op het terrein gedurende ten hoogste 75 dagen per jaar wordt gekampeerd door een georganiseerde groep kampeersers die onder het toezicht van een of meer monitors staan en alleen tenten als kampeerverblijf gebruiken.

» *Artikel 3.* — § 1. Niemand mag een in een verkaveling begrepen perceel te koop stellen of verkopen, tenzij voor die verkaveling vooraf een schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen is afgegeven.

» § 2. Niemand mag kamperen op een perceel dat in een verkaveling begrepen is, tenzij voor die verkaveling een vergunning als bedoeld in § 1 is afgegeven.

» § 3. Niemand mag blijven kamperen op een perceel van een verkaveling waarvoor een vergunning als bedoeld in § 1 is afgegeven, indien niet langer voldaan is aan de voorwaarden waaronder die afgifte plaats heeft gehad.»

ART. 4 en 5.

In artikel 4, § 1, is het niet juist te zeggen dat de vergunningen worden « geweigerd, geschorst of ingetrokken onder de voorwaarden ... door de Koning vastgesteld ». De vast te stellen voorwaarden gelden alleen voor het afgeven van de vergunning. De woorden « onder de voorwaarden en » moeten dus vervallen en de redactie van artikel 5 moet dienovereenkomstig worden gewijzigd.

Het zou logischer zijn de tekst van artikel 5, die betrekking heeft op de voorwaarden welke aan de afgifte van de vergunningen kunnen worden verbonden, vóór artikel 4 te brengen.

Om verwarring te voorkomen, ware het geraden in § 3 nader te bepalen, dat de vergunningen worden afgegeven door het college van burgemeester en schepenen of door de bestendige deputatie.

In het tweede lid van § 3 heeft het woord « onmiddellijk » juridisch gezien geen betekenis. Het dient te vervallen.

Artikel 5 heeft betrekking op de algemene verordeningen welke de Koning zal kunnen vaststellen.

Compte tenu de ces observations, les articles 1 à 3 seraient rédigés comme suit :

« *Article 1er.* — § 1er. Pour l'application de la présente loi, le camping est l'utilisation, comme moyen de logement, par d'autres personnes que des forains ou des nomades agissant comme tels, de l'un quelconque des abris suivants :

1. tente, caravane, remorque d'habitation ou autre abri analogue;

2. chalet, bungalow, maisonnette, pavillon ou autre abri qui n'est pas conçu pour servir d'habitation permanente et qui fait partie d'un ensemble d'au moins deux de ces abris édifiés sur un même terrain, sans constituer un établissement hôtelier au sens de la loi du 19 février 1963 portant statut d'établissements hôteliers.

» § 2. Pour l'application de la présente loi, est considéré comme terrain de camping, le terrain utilisé d'une manière habituelle ou occasionnelle pour la pratique du camping par plus de dix personnes en même temps ou occupé soit par plus de trois abris prévus au § 1er, 1°, soit par plus de trois abris comprenant au moins deux abris prévus au § 1er, 2°.

» § 3. Pour l'application de la présente loi, on entend par morcellement la division de la propriété d'un terrain en vue de la pratique du camping au moyen d'abris prévus au § 1er, 1°.

» *Article 2.* — § 1er. Sans préjudice de l'application de la loi du 29 mars 1962 organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme, nul ne peut, sans un permis préalable écrit du collège des bourgmestre et échevins, utiliser ou laisser utiliser comme terrain de camping le terrain dont il a la jouissance.

» § 2. Le permis n'est pas exigé lorsque, pendant 75 jours par an au maximum, le terrain est affecté à la pratique du camping par un groupe organisé de campeurs placé sous la surveillance d'un ou de plusieurs moniteurs et n'utilisant que des tentes comme abris de camping.

» *Article 3.* — § 1er. Nul ne peut exposer en vente ou vendre une parcelle comprise dans un morcellement, si celui-ci n'a pas fait l'objet d'un permis préalable écrit du collège des bourgmestre et échevins.

» § 2. Nul ne peut pratiquer le camping sur une parcelle comprise dans un morcellement, si celui-ci n'a pas fait l'objet du permis prévu au § 1er.

» § 3. Nul ne peut continuer à pratiquer le camping sur une parcelle comprise dans un morcellement ayant fait l'objet du permis prévu au § 1er, si les conditions auxquelles l'octroi de ce permis a été subordonné ne sont plus observées.»

ART. 4 et 5.

A l'article 4, § 1er, il n'est pas exact de dire que les permis sont « refusés, suspendus ou retirés aux conditions ... déterminées par le Roi ». Seule la délivrance des permis est soumise à la réalisation des conditions qui seront fixées. Les mots « aux conditions et » doivent dès lors être omis et la rédaction de l'article 5 devra être modifiée en conséquence.

Par ailleurs, il serait plus logique que l'article 5, qui est relatif aux conditions qui pourront être prescrites pour la délivrance des permis, précède l'article 4.

Au § 3, il se recommanderait, afin d'éviter toute équivoque, de préciser que les permis sont délivrés par le collège des bourgmestre et échevins ou par la députation permanente.

A l'alinéa 2 de ce paragraphe, le mot « immédiatement » est dépourvu de portée juridique et doit être omis.

L'article 5 concerne les règlements généraux qui pourront être pris par le Roi.

Het decreet van 16-24 augustus 1790 op de rechterlijke organisatie verleent de gemeenteoverheden politiebevoegdheid inzake openbare hygiëne, rust, veiligheid en gezondheid.

Waar het ontwerp de Koning machtigt om in die aangelegenheden op te treden bij wege van algemene verordeningen, beperkt het de bevoegdheden die dat decreet aan de gemeenten heeft verleend.

Het ligt niet in de bedoeling van de Regering de gemeenten elke bevoegdheid terzake te ontnemen; maar de verordeningen welke de gemeenten mochten uitvaardigen, zullen niet in strijd mogen komen met de algemene verordeningen. Het ontwerp zou dat uitdrukkelijk moeten stellen.

Met inachtneming van al deze opmerkingen wordt voor de artikelen 4 en 5 de volgende tekst voorgesteld, waarin ook vormwijzigingen zijn opgenomen.

« *Artikel 4.* — Aan de afgifte van vergunningen als bedoeld in de artikelen 2 en 3 kunnen voorwaarden worden verbonden die door de Koning worden vastgesteld.

» Die voorwaarden worden neergelegd in algemene verordeningen en mogen alleen betrekking hebben op de openbare hygiëne, rust, veiligheid en gezondheid en op de ruimtelijke ordening.

» Het bepaalde in het eerste en het tweede lid doet geen afbreuk aan de rechten welke de geldende wetten aan de gemeenteoverheden verlenen. De gemeenteverordeningen mogen echter niet in strijd komen met de algemene verordeningen.

» *Artikel 5.* — § 1. Vergunningen als bedoeld in de artikelen 2 en 3 worden verleend, geweigerd, geschorst en ingetrokken volgens de procedure welke de Koning vaststelt.

» § 2. Tot die procedure behoort inzonderheid, dat beslissingen om een vergunning te weigeren, te schorsen of in te trekken, gemotiveerd moeten zijn en dat een beroep bij de bestendige deputatie van de provincieraad wordt georganiseerd.

» § 3. De vergunningen mogen, zowel door het college van burgemeester en schepenen als door de bestendige deputatie van de provincieraad, alleen worden afgegeven op eensluidend advies van de ambtenaren die gemachtigd zijn door de Ministers tot wier bevoegdheid onderscheidenlijk de hygiëne, de stedenbouw en de ruimtelijke ordening behoren.

» Zij moeten geschorst of ingetrokken worden wanneer volgens het advies van die ambtenaren niet langer voldaan is aan de voorwaarden die tot hun ambtsbevoegdheid behoren.

» § 4. In afwijking van de artikelen 2 en 3 wordt de vergunning afgegeven door de Minister tot wiens bevoegdheid het toerisme behoort, of door zijn gemachtigde, wanneer de aanvraag uitgaat van een administratieve overheid.»

ART. 6.

Dit artikel zou als volgt moeten beginnen : « De Koning bepaalt ».

Nu de term « kampeertrein » omschreven is in artikel 1, moeten de woorden « bedoeld in artikel 2 » onder 1° en 3° vervallen.

ART. 7.

Wat de bevoegdheid van gemeenten in deze aangelegenheid betreft, wordt verwezen naar de opmerking die gemaakt is bij artikel 5.

Voorgesteld wordt :

« *Artikel 7.* — De Koning kan de algemene verordeningen vaststellen betreffende de plaatsing en het gebruik van verblijven als bedoeld in artikel 1, § 1, 1°, op terreinen waarvoor

Le décret des 16-24 août 1790 sur l'organisation judiciaire donne aux autorités communales des pouvoirs de police en ce qui concerne l'hygiène, la tranquillité, la sécurité et la salubrité publiques.

En permettant au Roi d'intervenir dans ces matières par la voie de règlements généraux, le projet restreint la compétence reconnue aux communes par le décret précité.

Il n'entre pas dans l'intention du Gouvernement de supprimer toute compétence des communes en la matière, mais les règlements que les communes seraient amenées à prendre ne pourront être contraires aux règlements généraux. Il conviendrait que le projet soit explicite à cet égard.

Compte tenu des observations qui précèdent, le texte suivant, qui contient aussi des modifications de pure forme, est proposé pour les articles 4 et 5 :

« *Article 4.* — La délivrance des permis visés aux articles 2 et 3 peut être soumise à des conditions à fixer par le Roi.

» Ces conditions font l'objet de règlements généraux et ne peuvent concerner que l'hygiène, la tranquillité, la sécurité et la salubrité publiques ainsi que l'aménagement du territoire.

» Les alinéas 1er et 2 ne portent pas préjudice aux droits que les lois en vigueur confèrent aux autorités communales. Les règlements communaux ne peuvent toutefois être contraires aux règlements généraux.

» *Article 5.* — § 1er. Les permis prévus aux articles 2 et 3 sont accordés, refusés, suspendus et retirés suivant la procédure déterminée par le Roi.

» § 2. Cette procédure prévoit notamment l'obligation de motiver les décisions de refus, de suspension ou de retrait des permis et l'organisation d'un recours auprès de la députation permanente du conseil provincial.

» § 3. Les permis ne peuvent être délivrés, tant par le collège des bourgmestre et échevins que par la députation permanente du conseil provincial, que sur avis conforme ... (comme au projet, article 4, § 3).

» Ils doivent être suspendus ou retirés ... (comme au projet).

» § 4. Par dérogation aux articles 2 et 3 ... (comme au projet).»

ART. 6.

Cet article devrait commencer comme suit : « Le Roi détermine ».

Au 1° et au 3°, le terrain de camping étant défini à l'article 1er, les mots « visés à l'article 2 » doivent être omis.

ART. 7.

En ce qui concerne les pouvoirs des communes en la matière, ils est renvoyé à l'observation faite à l'article 5.

La rédaction suivante est proposée :

« *Article 7.* — Le Roi peut arrêter les règlements généraux relatifs à l'installation et à l'utilisation des abris prévus à l'article 1er, § 1er, 1°, sur les terrains qui ne sont pas soumis à

krachtens de artikelen 2 en 3 geen vergunning vereist is, ten einde de voorschriften inzake openbare hygiëne, rust, veiligheid, gezondheid en zedelijkheid alsook inzake behoorlijke plaatselijke aanleg in acht te doen nemen.

» Het bepaalde in het eerste lid doet geen afbreuk aan de rechten welke de geldende wetten aan de gemeenteoverheden verlenen. De gemeenteverordeningen mogen echter niet in strijd komen met de algemene verordeningen. »

ART. 8.

Dit artikel zou als volgt moeten worden gelezen :

« Artikel 8. — Er wordt een comité van advies voor het kampeerwezen ingesteld, waarvan samenstelling en werkwijze door de Koning worden bepaald.

» Dit comité heeft tot taak :

1. advies uit te brengen over alle ontwerpen van besluit tot uitvoering van deze wet;
2. gemotiveerd advies uit te brengen ingeval beroep wordt ingesteld als bedoeld in artikel 6, 1°, tweede lid. »

ART. 9.

Voorgesteld wordt, dit artikel als volgt te lezen :

« § 1. Met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met geldboete van zesentwintig frank tot duizend frank, of met een van die straffen alleen wordt gestraft hij die artikel 2, § 1, of artikel 3, § 1, overtreedt of de uitoefening van het recht tot inspectie, door artikel 11 aan de aldaar genoemde ambtenaren toegekend, belemmert.

» § 2. Met gevangenisstraf van een dag tot zeven dagen en met geldboete van een tot vijftientwintig frank, of met een van die straffen alleen wordt gestraft hij die § 2 of § 3 van artikel 3, of de op grond van de artikelen 5 of 7 vastgestelde algemene verordeningen overtreedt of wederrechtelijk houder is van het in artikel 6, 2°, bedoelde schild.

» § 3. Rechtspersonen zijn burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboeten waartoe hun organen of aangestelden veroordeeld worden.

» § 4. Alle bepalingen van boek I van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn toepasselijk op de misdrijven in de §§ 1 en 2 omschreven.

» Artikel 85 van dat Wetboek wordt evenwel niet toegepast in geval van herhaling binnen 5 jaar.

» § 5. De misdrijven bedoeld in de §§ 1 en 2 vallen onder de bevoegdheid van de politierechtbank. »

ART. 10.

Volgens de memorie van toelichting zijn onder « de met de gemeentelijke politie belaste ambtenaren en plaatselijke politieagenten » ook de veldwachters begrepen. Men vervange « gemeentelijke politie » door « plaatselijke politie », wat zowel op de gemeentelijke als op de landelijke politie slaat.

Voor het vorige leze men dit artikel als volgt :

« Onverminderd de bevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie, zijn belast met het opsporen en het vaststellen, bij processen-verbaal die rechtsgeldig zijn tot het tegendeel bewezen is, van de in artikel 4, §§ 1 en 2, bedoelde overtredingen : het personeel van de rijkswacht, de met de plaatselijke politie belaste ambtenaren en beambten en, op aanwijzing van de Minister waaronder zij ressorteren, de ambtenaren en beambten van het Commissariaat-generaal voor toerisme, de gezondheidsinspecteurs, de ambtenaren van het Bestuur van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening, en de inspecteurs voor lichamelijke opvoeding, sport en openluchtlevens.

permis en vertu des articles 2 et 3, en vue de faire respecter l'hygiène, la tranquillité, la sécurité, la salubrité et la moralité publiques ainsi que le bon aménagement des lieux.

» L'alinéa 1er ne porte pas préjudice aux droits que les lois en vigueur confèrent aux autorités communales. Les règlements communaux ne peuvent toutefois être contraires aux règlements généraux. »

ART. 8.

Cet article devrait être rédigé de la manière suivante :

« Article 8. — Il est institué un comité consultatif du camping dont le Roi fixe la composition et les conditions de fonctionnement.

» Ce comité a pour mission de donner :

1. un avis sur tout projet d'arrêté d'exécution de la présente loi;
2. un avis motivé dans le cas du recours prévu à l'article 6, 1°, alinéa 2. »

ART. 9.

Au § 1er, les mots « qu'il détermine » doivent être remplacés par « que cet article mentionne ».

ART. 10.

Selon l'exposé des motifs, par les mots « fonctionnaires et agents de la police communale » le projet entend viser, notamment, les gardes champêtres. Il conviendrait de remplacer les mots « police communale » par les mots « police locale » qui visent la police communale et la police rurale.

» Die processen-verbaal worden aan de bevoegde ambtenaar van het openbaar ministerie doorgezonden en een afschrift ervan wordt binnen vier werkdagen na de vaststelling van de overtreding gezonden aan de overtreder en aan de minister tot wiens bevoegdheid het toerisme behoort; worden die formaliteiten niet vervuld, dan gelden die processen-verbaal louter als inlichting. »

ART. 11.

Dit artikel zou beter als volgt worden geredigeerd :

« Artikel 11. — Het recht om de terreinen waarvoor een vergunning vereist is, te inspecteren ten einde overtredingen van deze wet en van de besluiten tot uitvoering ervan op te sporen, mag alleen tussen 9 uur en 18 uur worden uitgeoefend. »

ART. 12.

Uit de bespreking van artikel 11 in de memorie van toelichting blijkt, dat de term « terreinen waarvoor een vergunning vereist is » niet noodzakelijk impliceert dat een vergunning afgegeven of zelfs maar gevraagd is. Het is voldoende dat de wet een vergunning eist.

De gezondheidsinspecteurs zullen de hun door artikel 12 verleende bevoegdheid dus ook kunnen uitoefenen op terreinen waarvoor geen vergunning is gevraagd.

Om de bedoeling van de Regering in dat opzicht beter weer te geven, wordt voorgesteld artikel 12 als volgt te lezen :

« Artikel 12. — In spoedeisende gevallen en bij ernstige tekortkoming aan de voorwaarden die tot hun ambtsbevoegdheid behoren, nemen de gezondheidsinspecteurs de nodige maatregelen om de terreinen waarvoor een vergunning vereist is, te doen ontruimen, in voorkomend geval zelfs vooraleer de vergunning geschorst of ingetrokken is overeenkomstig artikel 4, § 3, tweede lid.

» Zij hebben onder meer het recht om te verzegelen en om een beroep te doen op de openbare macht. »

ART. 13 en 14.

Deze artikelen zouden van plaats moeten verwisselen.

Artikel 14, dat dan artikel 13 wordt, zou als volgt moeten worden gelezen :

« De wet van 23 maart 1954 waarbij de Koning ertoe gemachtigd wordt de beoefening van het kamperen te regelen ten einde op dat gebied de openbare hygiëne, veiligheid, rust en zedelijkheid te verzekeren, wordt opgeheven. »

De kamer was samengesteld uit :

De heer G. VAN BUNNEN, staatsraad, voorzitter; de heer J. MASQUELIN, Mevrouw G. CISELET, staatsraden; de heren G. ARONSTEIN, F. RIGAUX, bijzitters van de afdeling wetgeving; G. DE LEUZE, adjunct-griffier, griffier.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer G. VAN BUNNEN.

Het verslag werd uitgebracht door de heer J. COOLEN, substituant-auditeur-generaal.

De Griffier,

(w.g.) G. DE LEUZE.

De Voorzitter,

(w.g.) G. VAN BUNNEN.

ART. 11.

Cet article gagnerait à être rédigé de la manière suivante :

« Article 11. — Le droit d'inspecter les terrains soumis à permis en vue de rechercher les infractions à la présente loi et à ses arrêtés d'exécution ne peut s'exercer qu'entre 9 heures et 18 heures. »

ART. 12.

Il résulte du commentaire réservé, dans l'exposé des motifs, à l'article 11, que l'expression « terrains soumis à permis » n'implique pas nécessairement qu'un permis ait été délivré ni même sollicité. Il suffit que ce permis soit exigé en vertu de la loi.

Les pouvoirs que l'article 12 donne aux inspecteurs d'hygiène pourront donc s'exercer en ce qui concerne des terrains pour lesquels aucun permis n'aura été demandé.

Afin de mieux faire ressortir l'intention du Gouvernement à cet égard, il est proposé de rédiger l'article 12 comme suit :

« Article 12. — En cas d'urgence et de manquement grave aux conditions qui relèvent de leur compétence, les inspecteurs d'hygiène prennent les mesures nécessaires en vue de faire cesser l'occupation des terrains soumis à permis, le cas échéant avant même que le permis ait été suspendu ou retiré conformément à l'article 4, § 3, alinéa 2.

» Ils ont notamment le droit d'apposer des scellés et de faire appel à la force publique. »

ART. 13 et 14.

L'ordre de ces articles doit, logiquement, être interverti.

La chambre était composée de :

M. G. VAN BUNNEN, conseiller d'Etat, président; M. J. MASQUELIN, Mme G. CISELET, conseillers d'Etat; MM. G. ARONSTEIN, F. RIGAUX, assesseurs de la section de législation; G. DE LEUZE, greffier adjoint, greffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. G. VAN BUNNEN.

Le rapport a été présenté par M. J. COOLEN, substitut de l'auditeur général.

Le Greffier,

(s.) G. DE LEUZE.

Le Président,

(s.) G. VAN BUNNEN.